

Χρήστος Μαρτίνης*

Μια επισήμανση σε τόνο προσωπικό

«Με λίγα λόγια, η εξέγερση έχει πάντα δίκιο. Ο εξεγερμένος ποτέ».

Σαμσών Ρακάς

«Καταλήγω λοιπόν να συναινώ σιωπηλά σε αυτόν τον μηχανισμό υποβοηθώντας, ουσιαστικά, την καταπίεση που υφίσταμαι».

Έλενα Πολυγένη

«Να συμμαχήσουμε με τους

νέους ενήλικους, μαζί τους, για ατομική και συλλογική αξιοπρέπεια.

Να αιτηθούμε τα αυτονόητα: σταθερή εργασία, έναν αξιοπρεπή μισθό και εργασιακή ασφάλεια,

αποκρούοντας την τρομοκρατία της ανεργίας και της διαρκούς επισφάλειας,

νοσοκομεία, γιατρούς, δασκάλους, σχολεία. Να μην υποπέσουμε στον κοινωνικό και

διαγενεϊκό κανιβαλισμό. Αν μη τι άλλο, να μην απέλθουμε ησύχως».

Ζ. Δ. Αϊναλής

Όταν ξεσπάσει η εξέγερση θα παρασύρει στη λήθη τα ποιήματα που γράφτηκαν γι' αυτήν. Η εξέγερση, δεν θα λογαριάσει εκλεπτυσμένες αναφορές και θεωρητικές επισημάνσεις του παρελθόντος. Δεν θα ιεραρχήσει οποιοδήποτε ποιητικό έργο, την παρουσία σε περιοδικά, βραβεύσεις, ποιητικούς κύκλους, παρουσιάσεις, διπλές, τριπλές εκδόσεις. Θα πνίξει τις ναρκισσιστικές αντανάκλασεις μας στη βία. Κάτω από ουρλιαχτά, δακρυγόνα, φωτιές, κάτω από πηχυαίους τίτλους ειδήσεων και χάσταγκ του τουίτερ θα συνθλιβούν οι αφελείς μας στίχοι. Τι πιο ευχάριστο! Η εξέγερση θα πνίξει τα εξεγερμένα ποιηματάκια μας κι άλλα ποιήματα θα γεννηθούν.

Η εξέγερση δεν πρόκειται να λογαριάσει εμάς που δυο φορές ισοπεδωθήκαμε, δυο φορές σηκωθήκαμε –λιγότεροι- και σταθήκαμε απέναντι στ' απλήρωτα νοίκια, τη βαριά κατάθλιψη, εμάς που βγάλαμε χρονιά τη χρονιά, μήνα τον μήνα, δουλεύοντας μ' εξάμηνες συμβάσεις, με τρίμηνες συμβάσεις, με μηνιαίες συμβάσεις, νοικιασμένοι σε ευρωπαϊκά προγράμματα, θάβοντας τις συνειδήσεις μας μέσα στις λάσπες των προσφυγικών στρατοπέδων συγκέντρωσης, διδάσκοντας αποσπασμένοι από νησί σε νησί, κρατώντας τις χρεωμένες μας δουλειές, γράφοντας τιμολόγια, ανοίγοντας και κλείνοντας μαγαζιά,

λογαριασμούς, κλέβοντας απ' το εταιρικό τηλέφωνο για να μιλήσουμε με τους δικούς μας, εμάς που κλεισμένοι σαββατόβραδα στα σπίτια μας καπνίζαμε στα μπαλκόνια πάνω από άδειους δρόμους. Εμάς που μεγαλώσαμε, κάναμε έντρομοι παιδιά, που χάσαμε ξανά και ξανά τις δουλειές μας, που χαθήκαν οι δουλειές μας, που βρήκαμε άλλες, που μετακομίσαμε απ' το 'να σπίτι στο άλλο, που μείναμε με γονείς, πεθερικά, που ξανανοικιάσαμε. Εμάς που κι αυτό το καλοκαίρι μετράμε τους μισθούς να δούμε αν θα βγει ο χειμώνας, μας έχει χεσμένους η εξέγερση. Γιατί η εξέγερση είναι αυτόνομη, φέρνει βία και αλλαγή, αλλάζει τις παλιές δομές και μαζί ξεριζώνει κι εμάς που σαν παρασιτικά φυτά βρήκαμε πατέντες να επιβιώσουμε στην εποχή της ένδειας.

Επομένως, ας μην μας απασχολεί η εξέγερση, αλλά πώς θα τοποθετηθούμε σε σχέση με αυτήν. Γιατί όταν έρθει, θα απαιτήσει πληρωμή και συντριβή. Θα ζητήσει ό,τι μαζέψαμε με κόπο, θα σπάσει τις πιάτσες, θα πέσουν τα μεροκάματα, θα μας κοιτάει – ξανά– στραβά τ' αφεντικό, καχύποπτα ο συνάδελφος, η εξέγερση θα απαιτήσει είτε να συνταχθούμε μ' αυτήν και να χαθούμε σίγουρα μαζί της, είτε να σταθούμε απέναντί της. Σιωπηλοί, αλλά απέναντι. Αυτό είναι το δίλλημα κι αν κάποιος πιστεύουν πως μια φτηνή γκαρσονιέρα στην Άνω Τούμπα ή στα Πατήσια, μια δεκάωρη δουλειά με 800 ευρώ εισόδημα, ένα παιδί που πρέπει να συνεχίσει την λογοθεραπεία ή τα αγγλικά του, δεν αρκούν για να γυρίσεις την πλάτη σου σ' έναν εξεγερμένο τους διαβεβαιώ πως είναι βαθιά γελασμένοι.

Η θέση της γενιάς μου –και μαζί η δική μου θέση– στη μελλοντική εξέγερση εκκρεμεί. Αυτό το δίλλημα θα λυθεί στον δρόμο, τις νύχτες που οι εξώπορτες θα είναι κλειστές και στα στενά θα δέρνουν κόσμο, όχι στο χαρτί. Έξω απ' τον χορό, ας συνεχίσουμε να γράφουμε ποιήματα. Όταν φτάσει εκείνη η ώρα, όσοι είναι παρόντες θα μετρήσουν τις απουσίες στο προσκλητήριο.

* Ποιητής